

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 8CoCsp/5/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121574600
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 04. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivana Šlesarová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:6121574600.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ivany Šlesarovej a členiek senátu JUDr. Dariny Legerskej a JUDr. Ivety Sopkovej
v právnej veci: 365.bank, a.s., so sídlom Dvořákovo nábřeží 4, Bratislava, IČO: 31 340 890, právne zastúpeného: SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Štefánikova 8, Bratislava, IČO: 36 853 186, proti žalovanej: V. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom F.
B. XXX, zastúpená procesným opatrovníkom matkou Q. S., nar. XX.XX.XXXX, občiankou SR, bytom F.
B. XXX - právne zastúpená: JUDr. Anna Žedényiová, advokátka so sídlom, Palackého 85/5, Trenčín, IČO: 42 024 552, v spore o zaplatenie 8.422,34 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č.k. 14Csp/6/2022-158 zo dňa 16. novembra 2022, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výrokoch I. a III. **p o t v r d z u j e.**
- II. Žalobcovi sa nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanej **n e p r i z n á v a.**

o d ô v o d n e n i e :

1.1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. zaviazal žalovanú k povinnosti zaplatiť žalobcovi istinu 7.954,85 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 7.954,85Eur od 25.10.2022 až do zaplatenia a to v pravidelných mesačných splátkach po 30 Eur mesačne, splatných vždy do 20.-teho dňa príslušného kalendárneho mesiaca, počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozsudku, pod hrozbou straty výhody splátok, v prípade nezaplatenia čo i len jednej splátky riadne a včas.

Výrokom II. vo zvyšku žalobu zamietol a výrokom III. žalobcovi právo na náhradu trov konania nepriznal.

1.2. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou zo dňa 13.12.2021 domáhal od žalovanej zaplatenia istiny 8.422,34 Eur, zmluvného úroku 1.920,19 Eur, úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 8.422,34 Eur od 12.02.2021 do zaplatenia, nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 36 Eur a náhrady trov konania. Uviedol, že dňa 22.11.2019 uzatvoril žalobca (do 02.07.2021 podnikajúci pod obchodným menom:

Poštová banka, a.s.) so žalovanou stranou zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXXXX (ďalej len „Úverová zmluva“). Na základe Úverovej zmluvy žalobca poskytol v zmysle § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov žalovanej strane bezúčelový spotrebiteľský úver vo výške 9.200 Eur. Žalovaná strana načerpala úver dňa 22.11.2019 a tento následne riadne a včas nesplátila. Preto bol nútený domáhať sa svojho práva súdnou cestou.

1.3. Okresný súd Banská Bystrica vydal dňa 27.12.2021 pod č.k. 18Up/1685/2021 platobný rozkaz, ktorým žalovanú zaviazal na zaplatenie žalovanej pohľadávky s trovami konania v zmysle žalobného návrhu. Proti platobnému rozkazu podala žalovaná včas odpor s odôvodnením, v ktorom žiadala žalobu zamietnuť, keď namietala, že zmluva o úvere je absolútne neplatným právnym úkonom v zmysle ust. § 38 ods. 2 Obč. zákonníka. Žalovaná má od detstva diagnostikovanú závažnú duševnú poruchu - mentálna retardácia IQ 46 stredného stupňa, v dôsledku čoho dlhodobo nedokáže posúdiť závažnosť svojho konania. Vzhľadom na podstatne zníženú schopnosť predvídať dôsledky svojich konaní, finančnú negramotnosť, vysokú sugestibilitu nie je spôsobilá niesť následky takéhoto konania a nedokáže riešiť ani bežné sociálne situácie. Je 24 hodín pod dohľadom matky. Na Okresnom súde Trenčín pod sp.zn. 28C/55/2020 prebieha konanie o určenie čiastočnej neplatnosti právneho úkonu, kde sa ako prejudiciálna otázka rieši duševný stav žalovanej a za týmto účelom tam bolo nariadené znalecké dokazovanie. V prejednávanej veci v tomto konaní bola žalovaná zneužitá svojím bratom a jeho súčasnou manželkou, kedy títo, využili jej duševný stav a na jej osobu vybrali úver.

1.4. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ustanovení § 34, § 38, § 451, § 456, § 457, § 458 ods. 1, § 100 ods. 1, § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 7, § 11 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 517 ods. 1 veta prvá a ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. účinného od 01.02.2013.

1.5. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalovaná a žalobca (vtedy podnikajúci pod obchodným menom Poštová banka, a.s.) uzavreli dňa 22.11.2019 zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXXX (ďalej len „Úverová zmluva“). Na základe Úverovej zmluvy žalobca poskytol v zmysle § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov žalovanej bezúčelový spotrebiteľský úver vo výške 9.200 Eur splatný v 96-tich splátkach po 120,34 Eur mesačne, pri úrokovej sadzbe 5,90 % ročne a ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN) 6,10 % ročne. Žalovaná načerpala úver dňa 22.11.2019. Majiteľom osobného účtu, na ktorý bol úver zaslaný bola žalovaná a v deň načerpania úveru bol zrealizovaný žalovanou hotovostný výber v celom rozsahu poskytnutia finančných prostriedkov. Keďže žalovaná úver nespĺcala, žalobca vyhlásil predčasnú splatnosť úveru ku dňu 11.02.2021 a požiadal žalovanú o okamžité splatenie celého zostatku úveru. Z úveru bola uhradená suma 1.245,15Eur.

1.6. Zo znaleckého posudku MUDr. Ladislava Kvasničku (súdneho znalca z odboru psychiatrie) na žalovanú č. 42022, prvoinštančný súd zistil, že žalovaná V. S. nebola schopná posúdiť následky svojho konania v čase uzatvorenia zmluvy o úvere dňa 22.11.2019, keď znalec konštatoval, že nebola schopná posúdiť následky svojho konania už pri podpise zmluvy o zriadení záložného práva zo dňa 12.08.2019. Z tohto posudku vyplýva, že žalovaná vie mechanicky čítať, ale bez porozumenia prečítanému obsahu, bez chápania súvislostí a počítat' sa naučila do 10, jej intelekt sa pohybuje v pásme stredného pásma mentálnej retardácie IQ 48 a nedokáže vnímať realitu, posudzovať svoje konanie a vôbec nerozumie oblasti abstraktných čísel, vrátane hodnoty vecí ani peňazí. Tento stav je dlhodobý a nemenný. Napriek tomu nebola pozbavená spôsobilosti na právne úkony súdnym rozhodnutím.

1.7. Z vykonaného dokazovania preto prvoinštančný súd uzavrel, že v čase uzatvorenia zmluvy o úvere žalovaná nemala spôsobilosť na právne úkony pre duševnú poruchu, ktorá ju robila na tento právny úkon neschopnou (§ 38 ods. 2 Obč. zákonníka), zmluva o úvere nebola platne uzavretá a je absolútne neplatná. Na základe listinných dôkazov vyplynulo, že žalovaná bola na vykonanie tohto právneho úkonu zneužitá inými osobami (svojím bratom a švagrinou).

1.8. Z vykonaného dokazovania prvoinštančný súd zistil, že celá suma úveru 9.200 Eur bola vyplatená priamo na účet žalovanej a táto sama finančné prostriedky z účtu aj vybrala. Preto nárok uplatnený žalobou považoval za nárok vyplývajúci z bezdôvodného obohatenia v zmysle § 457 Obč. zákonníka, a keďže zmluva o úvere nebola platne uzavretá, každý bol povinný vrátiť to, čo na jej základe dostal (§ 458 ods.1 Obč. zák.). Žalovaná bola povinná vrátiť žalobcovi istinu vo výške 9.200 Eur po odpočítaní už zaplatených úhrad vo výške 1.245,15Eur, ktoré pre absolútnu neplatnosť zmluvy bolo možné započítať len na poskytnutú istinu, teda sumu 7.954,85Eur.

1.9. Žalovaná počas konania vzniesla námietku premlčania dlhu, ktorú súd prvej inštancie vyhodnotil ako nedôvodnú, keď uzavrel že 2-ročná subjektívna premlčacia doba začala žalobcovi plynúť dňa 05.10.2022 a 3-ročná objektívna premlčacia doba dňa 22.11.2019 (+ 3 roky - 22.11.2022). Žaloba bola podaná na súd dňa 13.12.2021, kedy ešte žiadna z premlčacích dôb v tom čase ešte neuplynula a nárok uplatnený žalobou preto neposúdil ako premlčaný.

1.10. Vzhľadom k tomu, že žalovaná nebola schopná posúdiť následky svojho konania, a to obsah doručenej výzvy na zaplatenie celého dlhu, prvoinštančný súd za výzvu na vydanie bezdôvodného obohatenia považoval žalobu, ktorá bola procesnej opatrovníčke žalovanej doručená dňa 24.10.2022. Žalovanú, ktorá sa dostala do omeškania s plnením peňažného dlhu dňom nasledujúcim po dni doručenia žaloby jej procesnej opatrovníčke (dňa 25.10.2022), zaviazal zaplatiť žalobcovi aj zákonný úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 7.954,85 Eur od 25.10.2022 do zaplatenia.

1.11. Súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť sumu 7.954,85 Eur s príslušenstvom v pravidelných mesačných splátkach po 30 Eur mesačne, splatných vždy do 20.-teho dňa príslušného kalendárneho mesiaca, počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozsudku, pod hrozbou straty výhody splátok, v prípade nezaplatenia čo i len jednej splátky riadne a včas, s poukazom na to, že žalobca zanedbal splnenie svojej povinnosti podľa § 7 zák. č. 129/2010 Z.z o spotrebiteľských úveroch a vôbec neskúmal bonitu klienta (jeho schopnosť splácať úver). Nekonal teda s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, a preto nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru.

1.12. Vo zvyšku súd prvej inštancie žalobu ako nedôvodnú zamietol z vyššie uvedených dôvodov.

1.13. O trovách konania rozhodol prvoinštančný súd podľa ustanovení § 255 ods. 2 CSP a § 257 CSP. Konštatoval, že žalobca mal v spore čiastočný úspech. Ku dňu vyhlásenia rozsudku si uplatňoval sumu 11.120,38 Eur spolu s vyčísleným úrokom z omeškania a súd prvej inštancie mu priznal sumu 7.979,91 Eur; teda v 72 % mal žalobca úspech a v 28 % neúspech, pomer úspechu a neúspechu je 44 % trov (72-28) v prospech žalobcu, ktoré trovy by mala platiť žalovaná. Súd prvej inštancie však právo na náhradu trov konania žalobcovi nepriznal z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Za takéto dôvody súd považoval okolnosti prípadu a majetkové pomery žalovanej. Pokiaľ by žalobca zanedbal skúmanie bonity klienta-žalovanej, predchádzajúce poskytnutiu úveru, k sporu by vôbec nebolo došlo, pretože žalovaná zjavne nemala dostatok finančných prostriedkov, aby mohla splácať úver v takejto výške. Prihliadol na skutočnosť, že žalovaná nebola v čase podpisu zmluvy o úvere schopná posúdiť následky svojho konania, vzhľadom na svoj zdravotný stav. Peniaze síce prevzala, ale následne ich odovzdala bratovi alebo švagrinej a stala sa obeťou machinácií zo strany jej najbližšej rodiny. Nemá dostatok finančných prostriedkov na to, aby uhradila samotnú istinu úveru s úrokmi z omeškania a už táto skutočnosť predstavuje pre ňu značnú finančnú záťaž.

2.1. Proti tomuto rozsudku podala v zastúpení odvolanie žalovaná čo do výroku I. a III. Odvolaciemu súdu navrhla napadnutý rozsudok čo do výroku I. a III. zmeniť, žalobu zamietnuť a žalovanej priznať náhradu trov konania vrátane trov odvolacieho konania.

2.2. Namietala, že v súdnej veci je nesporné, že žalovaná trpí duševnou poruchou - mentálnou retardáciou stredného stupňa, čo vyplýva zo znaleckého posudku MUDr. Ladislava Kvasničku (súdneho znalca z odboru psychiatrie) číslo 42022. Tento stav je dlhodobý, nemenný a napriek tomu, že nebola pozbavená spôsobilosti na právne úkony súdnym rozhodnutím, je nepochybné, že v čase uzatvorenia zmluvy o úvere žalovaná nemala spôsobilosť na právne úkony pre duševnú poruchu, ktorá ju robila na tento právny úkon neschopnou. Z uvedeného dôvodu nebola zmluva o úvere platne uzavretá a je absolútne neplatná. Z trestného konania vedeného na Okresnom riaditeľstve PZ Trenčín, číslo konania ČSA: ORP -246/2-VYS-TN- 2021 vyplynulo, že žalovaná bola podvedená a zneužitá svojim bratom a jeho manželkou, ktorí zneužili jej nepriaznivý duševný stav k vylákaniu finančných prostriedkov od žalobcu tým, že ju zobrali do banky, kde uzavrela zmluvu o úvere, na základe ktorej jej bol žalobcom, bez bližšieho preverenia si majetkových pomerov žalovanej a schopnosti úver splácať, poskytnutý úver vo výške 9.200 Eur. Následne bola celá výška úveru žalovanou za stálej prítomnosti manželky brata vybratá z účtu a odovzdaná manželke brata žalovanej, ktorá finančné prostriedky použila pre svoju potrebu na luxusný život. Teda pri každom úkone, realizovanom žalovanou bola prítomná aj súčasná manželka

brata žalovanej, ktorá všetky záležitosti v banke zariadila a vybavovala za žalovanú, ktorá len listiny podpísala, pričom nevedela ani čo podpisuje a aké následky z toho pre ňu vyplývajú.

2.3. Zdôraznila, že u žalovanej je tak z tváre, ako aj z vystupovania na „prvý pohľad“ zrejmé, že trpí duševnou poruchou. Pracovník banky, ktorý realizoval za žalobcu právne úkony so žalovanou, preto už mohol namiesto zistiť, že u žalovanej po duševnej stránke nie je všetko „v poriadku“. U žalobcu nebola dodržaná ani len obvyklá bežná miera opatrnosti, ktorú možno od neho spravodlivo požadovať pri uzatváraní a poskytovaní úveru, naviac keď pri bežnej informovanosti sa u žalovanej, z čoho chce úver splácať, mohol žalobca zistiť, že žalovaná je poberateľ čiastočného invalidného dôchodku, práve z dôvodu duševnej poruchy. Preto považovala za rozpor s dobrými mravmi a princípom spravodlivosti uložiť žalovanej povinnosť vyplatiť žalobcovi úver, ktorý ona nechcela, bola k tomu zneužitá a tento nepotrebovala.

3.1. Žalobca v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu odvolaciemu súdu navrhol rozsudok v napadnutej časti v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

3.2. Uviedol, že úver vo výške 9.200 Eur bol vyplatený žalobcom priamo na účet žalovanej, ktorá nebola obmedzená v spôsobilosti na právne úkony. Súd prvej inštancie preto vec z právneho hľadiska správne právne posúdil keď uzavrel, že žalobca má nárok na vrátenie poskytnutých finančných prostriedkov. Zdôraznil, že žalobca sa nedomáha svojho legitímneho práva v rozpore s dobrými mravmi, keď dal do pozornosti, že žalovaná nebola obmedzená v spôsobilosti na právne úkony. V súlade s ustanovením § 233 CMP bola matka žalovanej oprávnená podať návrh na začatie konania o spôsobilosti na právne úkony a predísť týmto následkom. V zmysle § 3 ods. 2 zákona číslo 224/2006 Z.z. o Občianskych preukazoch (platného v čase uzatvorenia zmluvy) totiž musel obsahovať občiansky preukaz občana obmedzeného v spôsobilosti na právne úkony, v časti osobitné záznamy, aj túto skutočnosť.

4. Ďalšie písomné vyjadrenia vo veci podané neboli.

5. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec v intenciách ustanovení § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), t. j. v medziach podaného odvolania a jeho dôvodov.

6. V zmysle ustanovenia § 385 ods. 1 CSP nebolo potrebné na prejednanie odvolania žalovanej nariaďovať pojednávanie, pretože nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a ani to nevyžadoval dôležitý záujem.

7. Podľa § 378 ods. 1 CSP na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

8. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. Odvolací súd je v zásade viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

10. Odvolací súd preskúmajúc obsah odvolania žalovanej uzavrel, že odvolanie voči výroku II., ktorým bola žaloba vo zvyšnej časti zamietnutá, nebolo podané, v tejto časti nadobudol rozsudok súdu prvej inštancie právoplatnosť uplynutím lehoty na odvolanie, z ktorého dôvodu nebol predmetom odvolacieho prieskumu.

11. Za aplikácie § 380 ods. 2 CSP posudzoval odvolací súd v prvom rade z úradnej povinnosti, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou, ktorá sa týka procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci, a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a) a b) CSP. Vychádzajúc z obsahu súdneho spisu možno konštatovať, že súd prvej inštancie

dodržal v konaní procesné predpisy upravujúce procesný postup o povinnom poučení strany v spore o procesných právach a o procesných povinnostiach, o predvolávaní na nariadené pojednávania za účelom prejednania veci, pri vykonávaní dokazovania a procesný postup pred skončením dokazovania.

12. Odvolací súd po preskúmaní veci zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na správne zistenie skutkového stavu veci, dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a na vec aplikoval správne právne predpisy, ktoré i správne vyložil. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku uviedol, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých vychádzal a ako ich vyhodnotil a ako vec právne posúdil. Jasne a zrozumiteľne odôvodnil konečný záver o čiastočnej dôvodnosti žalovaného nároku a závery vysvetlil spôsobom, z ktorého je zrejmé, akými úvahami sa riadil. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie zodpovedá kritériám riadneho odôvodnenia rozsudku podľa § 220 ods. 2 až 4 CSP. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd síce ukladá súdom povinnosť odôvodniť svoje rozhodnutia, túto požiadavku však nemožno chápať tak, že súdy majú povinnosť dať podrobnú odpoveď na každý argument (napr.: rozsudok ESĽP vo veci Van Hurk v. Holandsko z 19.04.1994, č. 16034/90, bod 61).

I Ústavný súd SR v tomto smere konštatoval, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (rozhodnutie sp. zn.

IV. ÚS 115/03 zo dňa 03.07.2003). V rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 358/09 zo dňa 15.10.2009 Ústavný súd SR uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (nález sp.zn. II. ÚS 410/06 zo dňa 02.08.2007).

13.1. Po preskúmaní odvolacích dôvodov odvolací súd konštatoval, že žalovaná v odvolaní uvádzala zhodnú argumentáciu s jej tvrdeniami pred súdom prvej inštancie, s ktorou sa provinštančný súd v napadnutom rozsudku dostatočne vysporiadal, keď uzavrel, že medzi stranami sporu uzatvorená zmluva je absolútne neplatným právnym úkonom, že celá suma úveru 9.200 Eur bola vyplatená priamo na účet žalovanej a táto sama finančné prostriedky

z účtu aj vybrala. Preto správne prvoinštančný súd považoval nárok uplatnený žalobou za nárok vyplývajúci z bezdôvodného obohatenia v zmysle § 457 Obč. zákonníka, a keďže zmluva o úvere nebola platne uzavretá, každý bol povinný vrátiť to, čo na jej základe dostal

(§ 458 ods.1 Obč. zák.). Žalovaná je preto povinná vrátiť žalobcovi istinu vo výške 9.200 Eur po odpočítaní už zaplatených úhrad vo výške 1.245,15 Eur, ktoré pre absolútnu neplatnosť zmluvy bolo možné započítať len na poskytnutú istinu, teda sumu 7.954,85 Eur.

13.2. K argumentácii žalovanej v podanom odvolaní, že pracovník žalobcu mal pri uzatváraní zmluvy a vyplácaní finančných prostriedkov žalovanej vidieť a predpokladať stav žalovanej, možno len zhodne s názorom žalobcu uviesť, že podaním návrhu na začatie konania o spôsobilosti na právne úkony a následným záznamom o tejto skutočnosti v občianskom preukaze žalovanej bolo možné predísť vzniknutej situácii. Preto argumentácia zástupkyne žalovanej v tomto smere nie je namieste.

14. Vzhľadom k tomu, že ani v odvolacom konaní neboli žalovanou tvrdené a ani preukázané také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci, odvolací súd si osvojil dôvody napadnutého rozsudku, v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a v podrobnostiach na ne v zmysle § 387 ods. 2 CSP poukazuje.

15. Za skutkovo a právne správny považuje odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie aj vo výroku o náhrade trov konania, o ktorých rozhodol za aplikácie § 255 ods. 2 v spojení s ust. § 257 CSP.

16. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd tak, že v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože si tieto neuplatnil.

17. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) :

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)

- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).